

Arrest

nr. 252 938 van 16 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die loco advocaat N. AHMADZADAH verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : N. (..)

voornaam : B. (..)

geboortedatum : (..)1949

geboorteplaats : Sorkak

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 07/04/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 06/10/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL:

De bestreden beslissing schendt artikel 3, 8 en 13 EVRM, de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, schending van 49/2, §4 en 55/4, §2 57/7ter, 62, 74/13 en artikel 74/14 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), de algemene motiveringsplicht, de medewerkingsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. II0.071; RvS 19 maart 2004, nr 129.466; RvS21 juni2004, nr. 132.7 10). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In casu houdt de verwerende partij onvoldoende rekening met de levenssituatie van verzoeker zoals werd bijgebracht in de stukken van het administratief dossier bij de CGVS.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verwerende partij moet bij het nemen van haar beslissing een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit werd onvoldoende gedaan aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval.

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie IV. VAN GER VEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R. W. 1982 — 1983, 963.).

Ten eerste diende de verwerende partij bij de bestreden beslissing voor het grootste deel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie van verzoeker in België, maar ook in het land van oorsprong. Er werd geen rekening gehouden met de gezinstoestand, de veiligheidssituatie in het land van herkomst, de economische en sociale omstandigheden van verzoeker. De bestreden beslissing is dan ook geenszins afdoende gemotiveerd. Er wordt enkel een standaardformulering gehanteerd waarbij het volgende wordt vermeld: "Op 23/10/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, § 3 eerste lid 5° en op 19/05/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen het beroep tegen deze beslissingen verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 (...) betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. " (bestreden beslissing, stuk nr. I)

Verzoeker is ook niet gehoord door de verwerende partij. Nochtans bepaalt artikel 41 van het Handvest het volgende: Artikel 41 Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 3) blijkt dat het CGVS verzoeker heeft ondervraagd met betrekking tot zijn relaas over zijn schoondochter: 'Uw schoondochter, wat deed zij op dat ogenblik' (notities persoonlijk onderhoud, pag. 20); 'Kwamen uw zoon en schoondochter u daar destijds bezoeken, in die ziekenhuizen?' (notities persoonlijk onderhoud, pag. 22); 'U was de hele tijd samen met uw zoon en schoondochter?' (notities persoonlijk onderhoud, pag. 24). Het dossier van verzoekers schoondochter is reeds op 7 februari 2020 overgemaakt door de DVZ aan het CGVS.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat: "Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt: "6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet.

De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest.

Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing die de verwerende partij nam is in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat verzoeksters schoondochter — waarmee hij thans in het opvangcentrum verblijft- een asielprocedure lopende heeft en nog steeds niet gehoord is door het CGVS.

De verwerende partij schendt eveneens artikel 8 EVRM door geen rekening te houden met de lopende asielprocedure van zijn schoondochter waarmee hij een zeer hechte band heeft zodat ze dan ook een gezin vormen in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker is geboren op 01.01.1949. Hij is een oude man die overigens afhankelijk is van zijn schoondochter.

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land. Er kan in de betreden beslissing geen enkele afdoende motivering geworden rekening houdende met artikel 3 EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en de streek van afkomst van verzoekers. De situatie in Afghanistan is, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan zal artikel 3 EVRM schenden. Artikel 3 EVRM bepaalt immers 'niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.' Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218) Het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet alleen dient te worden onderzocht in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. Verzoekers wijzen hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM: "338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement des ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoirs d'appréciation " (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland) De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, §293 en 388) Hieruit volgt dat de Belgische staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM, 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §75-76; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107)

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd. Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. De veiligheidssituatie in verzoekers regio is zeer precair. Zo blijkt uit het EASO rapport van september 2020 het volgende over Baghlan: "The transport routes leading through Baghlan are decisive for the

security situation of the province. According to AAN, the Taliban started intimidating people travelling along the Baghlan-Balkh Highway in late 2015.⁸¹⁴ In October 2019, Afghanistan Analyst Obaid Ali described how the Taliban established a presence at different locations around Highway One and the split of the road towards Kunduz.⁸¹⁵ Having understood the strategic importance of the main transport routes in the province, the Taliban established mobile checkpoints on the Baghlan-Balkh Highway in order to search for ANS F members and attempted to establish a permanent presence in the area. This helped them to obstruct the use of Highway One when carrying out larger attacks⁸¹⁶, such as the offensive on provincial capital Pail-e Khumri in early September 2019, at a time when talks with the United States were leading up to the signing of an agreement. ⁸¹⁷ In response to the Taliban establishing checkpoints, ANS F have conducted several clearance operations, which, according to AAN, were 'inconsequential' and hence unsuccessful in creating a coherent government presence in the area.⁸¹⁸ The security situation in Baghlan province reportedly worsened in 2016 after the Taliban launched concerted actions against key districts near the provincial centre of Pul-e Khumri.⁸¹⁹ In spring 2018, the Afghan Ministry of Defence (MoD) admitted that the provincial capital Pul-e Khumri was threatened by the Taliban⁸²⁰, and by December 2018 the Afghan Ministry of Interior (MoI) counted Baghlan among the provinces with a high Taliban presence and where Afghan forces have been engaged in deadly battles in parts of the province.⁸²¹ According to an Afghanistan analyst contacted by the Swedish Migration Agency (Migrationsverket) in January 2020, Kunduz and Baghlan were considered to be the most Taliban-controlled or influenced provinces in the north-eastern region.⁸²² A similar assessment was made by Afghanistan analyst Obaid Ali in October 2019.⁸²³ In September 2019, no presidential elections took place in Dahana-e Ghuri district, due to the Taliban controlling this district⁸²⁴, but in late October 2019, after three years under Taliban control, government forces re-captured that district.⁸²⁵ As of 2 July 2020 an assessment by the Long War Journal presented in a frequently updated map and based on open-source information, indicated Burka and Tala wa Barfak districts as 'Taliban-controlled', Andarab district as government-controlled and the remaining districts in Baghlan province as 'contested'.⁸² Besides Taliban fighters, local pro-government militias supported by the National Directorate of Security used to be active in the province, e.g. in the Surkh Kotal area eight kilometres north-west of Pul-e Khumri.⁸²⁷ In response to the Taliban offensive on Pul-e Khumri in September 2019, the government forces received support by armed residents. According to sources consulted by AAN, these people were members of various uprising groups led mostly by commanders affiliated with Jamiat-e Islami.⁸²⁸ According to an AAN report from July 2016, Afghan ethnic Uzbeks set up an insurgent group called Jundullah in 2009 by splitting away from IMU.⁸²⁹ While Jundullah has been affiliated with the Taliban in the past, it established itself as an independent, IS-allied group by taking advantage of the turmoil created by the Taliban conquest of Kunduz in September 2015. Unsympathetic towards IS-groups, the Taliban contained Jundullah's activities in Baghlan by 2016. According to the same report, as of July 2016, [...] the threat of Daesh in the north-east — through Jundullah affiliating itself to IS — is neither widespread, nor immediate.⁸³⁰ A December 2018 report by the US Counter-Terrorism Center (CTC) on IS-groups in Afghanistan, counted one ISKP attack in Baghlan between 2014 and 2018. The attack took place in 2017 causing the deaths of nine persons.⁸³¹ While the Lead Inspector General for Operations Freedom Sentinel referred to the existence of smaller groups of supporters in Baghlan in 2019⁸³², and an official statement about the arrest of a key ISKP member was published in May 2019⁸³³, no security incidents specifically attributed to ISKP were registered by ACLED in Baghlan province between 1 March 2019 and 30 June 2020.⁸³⁴ In terms of the presence of government security forces, Baghlan province is under the responsibility of the 217th ANA corps after ANA's 20th Division, previously under the ANA 209th Corps, was reassigned in April 2019 to become a new corps, the 217th Corps.⁸³⁵ The 217th Corps has its headquarters in Kunduz.⁸³⁶ As of 30 April 2020 Baghlan province was still included in the area of responsibility of the Train Advise Assist Command — North (TAAC — North), which is part of NATO's Resolute Support Mission within Afghanistan. TAAC-North is led by German forces and has its headquarters in Mazar-e Sharif, Balkh province. " Volgens die rapport -waarbij er een analist werd gecontacteerd door het Zweedse Migratiebureau (Migrationsverket) - werden in januari 2020 Baghlan en Kunduz beschouwd als een van de meest door de Taliban gecontroleerde/beïnvloede provincies in de noordoostelijke regio. Het enig middel is gegrend."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering

van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor het proportionaliteitsbeginsel.

2.6. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Verzoekende partij betwist geenszins het motief dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum en zij zich aldus op illegale wijze ophoudt in België. In dat geval moet de verwerende partij in principe een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven.

Verzoekende partij meent evenwel dat de verwerende partij bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten voorbij is gegaan aan het bepaalde van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zo werd volgens haar geen rekening gehouden met haar gezins- en familiale situatie in België maar ook in het herkomstland, er werd geen rekening gehouden met haar gezondheidstoestand, met de veiligheidssituatie in het herkomstland en haar economische en sociale omstandigheden.

2.7. De Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont verzoekende partij dit evenwel niet aan. Verzoekende partij betwist niet dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een correcte omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog ook zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij evenmin worden gevolgd. Artikel

74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Verder blijkt dat in het administratief dossier zich een nota bevindt van 10 december 2020, met als opschrift "Evaluatie artikel 74/13" en waarin het volgende wordt gesteld:

"(..)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

-Hoger belang van het kind: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 01/10/2019) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

-Gezins- en familieleven: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 01/10/2019) dat één zoon, twee dochters misschien in Griekenland en een schoondochter in België verblijven, maar zij maken geen deel uit van de gezinskern.

-Gezondheidstoestand: betrokkene verklaarde bij het gehoor van de DVZ dd. 01/10/2019 problemen aan de prostaat te hebben en pijn aan rug en benen. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2.8. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de elementen zoals bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt geen gewag van minderjarige kinderen. Verder toont zij ook niet aan dat de bevindingen inzake haar medische toestand incorrect of feitelijk onjuist zijn.

Verzoekende partij meent dat zij evenwel een beschermenswaardige gezinsrelatie onderhoudt met haar schoondochter omdat deze zich thans ook in België bevindt en zij een oude man is die afhankelijk is van haar schoondochter.

Waar verzoekende partij aldus een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop, net zoals de verwerende partij heeft gedaan, dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid

van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige (schoon)kinderen en hun (schoon)ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de verwantschapsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een volwassen man is van eenenzeventig jaar. Verzoekende partij stelde samen met haar zoon en schoondochter uit Afghanistan vertrokken te zijn en vanuit Griekenland alleen doorgereisd te zijn naar België. Haar schoondochter kwam twee weken later in België aan omdat zij onderweg naar België zou gearresteerd zijn. Met haar summier betoog dat haar schoondochter zich thans ook in België bevindt in hetzelfde opvangcentrum toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij een bijzondere afhankelijkheidsband vertoont ten opzichte van deze schoondochter. Het louter verwijzen naar haar leeftijd kan hiertoe niet volstaan nu haar leeftijd verzoekende partij er ook niet van weerhouden heeft om alleen door te reizen naar België, zij alhier op zelfstandige wijze bij machte was een verzoek tot internationale bescherming in te dienen en verder blijkt dat zij in staat was haar asielinterview op volwaardige wijze af te leggen. Uit dit alles blijkt haar zelfredzaamheid. Evenmin heeft verzoekende partij haar medische klachten via een medisch attest aannemelijk gemaakt. Verzoekende partij toont geenszins aan dat de banden die zij heeft met haar schoondochter verder reiken dan de gewone affectieve banden.

De verzoekende partij doet aldus geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat niet blijkt dat de schoondochter behoort tot de gezinskern van verzoekende partij in de zin van artikel 8 EVRM.

De Raad ziet voorts niet in op welke wijze de verwerende partij rekening zou moeten houden met het gezins- of familieleven van verzoekende partij in het herkomstland. Zoals bovendien blijkt uit het arrest van de Raad van 6 oktober 2020, nr. 241 910, zijn de verklaringen van verzoekende partij over het vertrek van haar andere dochters uit Afghanistan behept met ongeloofwaardigheden en heeft de Raad erop gewezen dat verzoekende partij – die het overgrote deel van haar leven in Afghanistan heeft doorgebracht – wellicht nog een netwerk heeft in Afghanistan waarop zij kan terugvallen.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.9. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 3 EVRM en meent dat geen rekening werd gehouden met de veiligheidssituatie in het herkomstland kan zij hoegenaamd niet overtuigen. Zoals blijkt werd de bestreden beslissing getroffen nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek tot internationale bescherming dat verzoekende partij in België had ingediend, beoordeeld heeft en vastgesteld heeft op 7 april 2020 dat verzoekende partij niet in aanmerking komt noch voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. Ondertussen heeft ook de Raad het beroep hiertegen verworpen bij arrest nr. 241 910 van 6 oktober 2020. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

Nu verzoekende partij opnieuw verwijst naar de algemene situatie in Afghanistan en betoogt dat Baghlan en Kunduz in januari 2020 beschouwd werden als een van de meest door de taliban gecontroleerde provincies terwijl de beslissing van de commissaris-generaal dateert van april 2020 en het arrest van de Raad dateert van oktober 2020 en zij geen nieuwe elementen heeft aangevoerd anders dan wat zij te berde heeft gebracht bij haar verzoek tot internationale bescherming kan van de verwerende partij ook niet verwacht worden dat zij andermaal motiveert omtrent voorgaande. Het volstond dan ook te verwijzen naar de afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming.

Voorts dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden verwijderd naar een land waar haar economische positie mogelijk slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah/Verenigd Koninkrijk, § 14; mutatis mutandis EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van de verzoekende partij er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (mutatis mutandis EHRM 2 april

2013, Mohammed Hussein/Nederland en Italië §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42). Zoals de Raad in zijn arrest van 6 oktober 2020 er bovendien ook op gewezen heeft kan verzoekende partij in het herkomstland nog steeds beschikken over een netwerk die haar eventueel kan helpen indien nodig.

Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.10. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

2.11. De Raad wijst er voorts op dat de artikelen 48/2 t/m 48/5 van de vreemdelingenwet betrekking hebben op de procedure tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en geen uitstaans hebben met de thans bestreden beslissing. Ook artikel 49/2, §4 van de vreemdelingenwet heeft totaal geen uitstaans met de bestreden beslissing. Verzoekende partij verduidelijkt evenmin hoe de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 55/4, §2 van de vreemdelingenwet. Artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet werd daarnaast reeds in 2013 opgeheven zodat verzoekende partij daar bezwaarlijk de schending van kan aanvoeren. Verzoekende partij, aan wie de normale uitvoeringstermijn van dertig dagen werd gegeven, verduidelijkt voorts ook geenszins op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Het enig middel is, in de aangegeven mate, onontvankelijk.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER